

Язъ си, мале, свирка свирехъ,
А Юди ми ся присмиваха, 505
Та ся сички Юди отъ моя свирка умаха,
И паднаха на земя-та кату мъртви!
Отъ Богъ да найде стара Юда самовила!
Що си бѣ со три глави и опашки,
Имаше си и омести змийовити; 510
Нит' се ума, нит' на земя падна,
Лю си гледатъ какъ да грабне моя любо?
Свиряхъ, мале, свирка тамамъ три мѣсеци,
Дуръ си ми ся вейке слодъ,
Та оставихъ свирка да почина; 515
Лю що си свирка заоставихъ,
Стара Юда си закара моя любо;
Уши хи запути со нехини змийни ржки,
Немой да слуша моя желовита пѣсна,
И назади по меня да се върне. 520
Лю какъ видѣхъ, мале, чи ми любо нема,
На земя-та паднахъ и ми душа прималѣ,
Отъ-малъ душа проговорихъ:
Отъ Богъ нашла, стара Юдо,
Стара Юдо отъ змїя породена! 525
Що си грабна моя първа любо,
И хи сосъ ржки запути до тенки уши,
Немой да слуше моя желовита пѣсна,
Да не ся назади по меня върне.
Това отмалъ душа, мале, проговорихъ, 530
Та си станахъ и отидохъ при фейска краля,
Белки, рекохъ, желба си ся нажели,
Да си ми даде първо любо,
Първо любо отъ коя си сонце грѣя?
Околъ неговъ стола си стояха моми, 535